

# Wang och Rouvali startar upp Göteborgs konsertsäsong



**Göteborgs Konserthus, Göteborg, 9 september 2021**

**Carl Nielsen: Saga-Dröm, tondikt**

**Franz Liszt: Pianokonsert nr 1**

**Jean Sibelius: Symfoni nr 3**

**Göteborgs Symfoniorkester**

**Dirigent: Santtu-Matias Rouvali**

**Piano: Yuja Wang**

En förväntan och en förtjusning anades i den pandemisäkrade salongen när man hörde ljudet från musikerna spela upp innan konserten. Ett ljud som publiken har väntat så länge på. Framför den fåtaliga publiken berättade **Sten Cranner**, VD för Göteborgs Symfoniker, att "ni är en utvald skara på 270 personer". Så kände vi verkligen oss också.

När **Carl Nielsens** lilla rapsodiska *Saga-Dröm* inledde konserten var det som att komma hem igen, till musiken, njutningen och livet. Just i stunden kändes

verket som ett mästerverk inför hungrande öron, som sög i sig varje fras.

När sedan **Yuja Wang** gjorde sin entré så höjdes pulsen än mer. Yuja presenterade **Franz Liszts** första pianokonsert så tekniskt fulländad som man kan tänka sig. Men i kväll var hon aldrig den "cirkusartist" som konserten ofta lätt framtvingar, utan en känslig interpret som lät Liszt sjunga och kommunicera lågmält där det behövdes. Det var en ny Yuja vi mötte, en mer mogen och djupare artist och även om klänningen och klackarna var helt i hennes klassiska stil, så var framförandet mindre extrovert och mer känsligt med ett underbart personligt anslag. Även hennes val av (2) extranummer tydde på detta; Gluck och Mendelssohn. De vanliga Yuja-fyrverkerierna hon brukar använda är fascinerande, men denna kväll lyckades hon närma sin åhörare på ett djupare sätt även där.

Jag tror inte vi kommer få möta Yuja Wang lika ofta på konsertscenerna framöver. Hon har visserligen redan satt ett tight program för kommande tiden, men om det ges mer tid för återhämtning (vilket hon säger sig att pandemitiden gett) emellan konserterna så kommer hennes tolkningar mogna och blir personligare. Hon har det i sig. Yuja Wang är redan idag utan tvivel en av världens absolut främsta pianister, och kommer förhoppningsvis med vara som unik stjärna i många år till. En sådan här kväll tyder på att hon förstår vad som skall till då. Vi behöver inte fler cirkusartister i musikvärlden.

Konserten bjöd inte på någon paus, som sig bör i pandemitider, utan efter lite återhämtning så gav **Santtu-Matias Rouvali** sin egen Sibelius igen. Denna gång den tredje symfonin. Som vanligt hann dirigenten knappt upp på pulsten innan han slagit igång musiken i ett virvlande tempo. Han kan musiken, likaså är orkestern hemma här; och med en självklarhet håller de ihop detta, inte helt lätta, verket att tolka. Denna trea spelas nu in och kommer med utges på skivbolaget Alpha inom kort. Han fortsätter då sin ytterst personliga Sibeliuscykel och tar i trean det rätta steget bort från den romantiska ansatsen han haft i ettan och tvåan till en mer klassiskt driven trea. Även om inte trean är så storslagen som annan Sibelius, så satt kvällens framförande helt rätt. Rakt på, rakt fram med en nordisk ren och mönstergill framdrift i grunden. Sällan har även den varma och lite försynta mellansatsen fått en så framträdande roll, med varmt framförda fraser i ett brett tempo. Det svävade lite minnen av storheter som John Barbirolli och Robert Kajanus genom luften.

Denna konsert var de första i stora salen i konserthuset på 18 månader, och den som senast spelade där var pianisten Leif Ove Andsnes, detta samtidigt som Stefan Löfvén hade sin presskonferens om kommande restriktioner den 11 mars 2020.

Nu är vi igång igen, och förväntan på höstens konserter är större än någonsin.

Anders Wikström